

Att säga som det är

För länge sedan visade Gud mig att det vilar som en ond andemakt över Sverige. Den gör det svårt för oss att bekänna våra brister och synder. Istället sätter vi upp fasader eller sopar oförrätter under mattan, istället för att ta itu med dem. I vårt land är vi både dåliga på att konfrontera när något är fel och att erkänna våra egna tillkortakommanden. Innan jag kom till tro, så hade även jag väldigt svårt med detta. Hellre drog jag en nödlögn än att förlora ansiktet och säga som det var. Min första upplevelse av kraften i bekännelsen var när jag blev frälst. När jag bekände mina synder, både inför Gud och människor, var det som om någon tog en tung ryggsäck av skuld och skam från mina axlar. En sådan befrielse och lättnad det var. Min första tanke var: *Varför har jag inte gjort det här innan?* Jag hade lurat mig själv och mina närmsta. Det känns lättare för stunden att ljuga eller sopa under mattan, men det blir mycket jobbigare i längden.

En av mina ”skyddslingar” från Café Trappanér, där jag arbetar med hemlösa människor, bor tillfälligt hos några kompisar. Vi kan kalla dem Hasse och Lena. För några veckor sedan hälsade jag på min skyddsling, då nämnde Hasse i förbifarten att han var duktig med trädgårdsarbete. Jag erbjöd honom att komma hem och hjälpa oss med vår trädgård eftersom han var arbetslös. Redan första dagen misstänkte jag att han var påverkad av amfetamin. Jag frågade Hasse rent ut, men han blånekade och menade att han inte hade sådana problem. Några dagar gick och vi fick tillfälle att lära känna varandra lite grand. Han började slappna av och sänka garden. När en vecka hade gått frågade jag honom igen .

Det var som om hela hans försvar försvann på ett ögonblick. Hasse bekände att han missbrukat amfetamin i över trettio år, men att ingen mer än Lena visste om det. Han hade lyckats dölja det både för sina barn, och sin omgivning. Hasse berättade många saker som han gått och burit på under lång tid. Det bara rann ur honom. Han var påtagligt lättad och glad att äntligen få ur sig det som tyngt honom så länge. Samma kväll hade vi husgrupp hemma och Hasse frågade själv om han fick vara med. Fast han inte kände de andra i gruppen valde han att berätta även för dem om sitt dolda missbruk. Vi alla uppmuntrade Hasse att anta utmaningen att bli drogfri. Han lovade att tänka på det. Dagen därpå när han kom, riktigt strålade det om Hasse. Han sa,

- Nu har jag bestämt mig. Jag vill sluta missbruka och följa en rätt väg, Amfetaminet har hållit mig bunden i trettio år. Det har ingen attraktion för mig längre. Jag vill lära känna er Jesus och se vad Han har att erbjuda mig. Nästa onsdag kommer jag och då skall jag ta med mig min gamla konfirmationsbibel som jag har nerpackad i en låda någonstans.

När man känner sig älskad och accepterad då är det naturligtvis lättare att ”lyfta på locket”. Rädslan för att bli förkastad eller förlöjligad är mindre. När Jesus konfronterade kvinnan vid brunnen med att hon hade fem män på samma gång gjorde Han det med kärlek och respekt. Det fick kvinnan att bekänna sin synd och ta emot det levande vattnet som bara Jesus kan ge. Jag vill förmedla det vattnet. Men även leva i förlåtelsen genom att vara snabb att bekänna mina egna synder. Och då finns det bara ett sätt att komma igång; Tala sanning och säga som det är.